

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/206/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892166
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1015892166.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Alexandry Hanusovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 50C/186/2012-89, zo dňa 3.2.2015 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č.k. 50C/186/2012-7, zo dňa 4.10.2012, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- III. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu 27.9.2012 domáhal voči žalovanému náhrady škody 175 eur a nemajetkovej ujmy 995,76 eura, ktoré mu vznikli nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 37Er/1284/2004 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu so stranami sporu, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase. Žalobca majetkovú škodu vyčíslil ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom; náklady, resp. majetkovú škodu v celkovej sume 175 eur špecifikoval ako 70 eur na správu pohľadávky - pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému, 40 eur na udržanie a správu informačného systému, 50 eur na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a 15 eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si žalobca uplatnil v sume 995,76 eura za každý rok poznačený prieťahmi, ako potrebu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov

a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov štátu. Výšku nemajetkovej ujmy ako primeranú satisfakciu vyčíslil paušálne s poukazom na v žalobných návrhoch uvedené Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38, v ktorých mu bolo ako sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy v trvaní viac ako jeden rok v sume 15.000,- Sk až 20.000,- Sk.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že vo veci nariadil pojednávanie až po právoplatnosti uznesenia č.k. 50C/186/2012-60 zo dňa 31.1.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/159/2014-74 zo dňa 28.11.2014, ktorým bol návrh žalobcu na prerušenie konania zamietnutý; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.1.2015; pojednávanie bolo nariadené na 3.2.2015. V súvislosti s opätovným návrhom žalobcu na prerušenie konania z rovnakých dôvodov ako uvádzaných v návrhu z 8.11.2013 uviedol, že okrem skutočnosti, že o návrhu na prerušenie konania bolo právoplatne rozhodnuté, Ústavný súd Slovenskej republiky v prejednávanych veciach rozhodol a sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, t.j. odpadol aj dôvod uvádzaný samotným žalobcom na prerušenie konania. Žalovaným vznesenú námietku premlčania považoval za neopodstatnenú vychádzajúc z toho, že žalobcovi bolo rozhodnutie o zmene súdneho exekútora doručené 18.4.2012, žalobca sa preto mohol o škodu a jej výške dozvedieť najskôr dňa 18.4.2012 a pokiaľ si žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. podal na súde 27.9.2012, nie je možné s poukazom na § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. konštatovať premlčanie jeho práva. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ustanovenie zákona, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 1.1.2013, preto v súlade s právnou teóriou považoval za potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Žalobca uplatnil nárok na súde pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona, z čoho vyvodil, že na predmetné konanie je nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31.12.2012. Vzhľadom na uvedené mal za to, že všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku žalobcu v prípade prietahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27.9.2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

4. Z exekučného spisu sp. zn. 37Er/1284/2004 súd prvej inštancie zistil, že žalobca si uplatnil náhradu škody v sume 175 eur ako náklady na správu pohľadávky a nemajetkovú ujmu vypočítanú z paušálne stanovenej sumy 663,88 eura ročne t.j. za žalobcom tvrdenú nečinnosť súdu viac ako 541 dní (995,76 eura) z dôvodu, že dňa 6.10.2010 podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu (Okresnému súdu Bratislava V) návrh na zmenu exekútora v exekučnom konaní vedenom na základe poverenia číslo: 5105 003810 vydaného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 37Er/1284/2004 súdному exekútorovi JUDr. U. W. so sídlom v Leviciach, EX 239/04 dňa 2.12.2004 na vykonanie exekúcie, na návrh žalobcu ako oprávneného doručeného exekútorškému úradu dňa 1.10.2004, proti povinnému: Q. Q.S., nar. XX.X.XXXX, na základe exekučného titulu, notárskej zápisnice č. N 854/2004, NZ 60111/2004 zo dňa 23.7.2004, ktorým sa povinný zaviazal zaplatiť sumu 22.096,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 13.1.2004 do zaplatenia do 3.8.2004, zo záväzkového vzťahu zmluvy o úvere zo dňa 11.12.2003. Súd prvej inštancie skonštatoval, že exekučný súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého; návrh na zmenu exekútora bol (exekučnému) súdu doručený 6.10.2010 a exekučný súd o návrhu rozhodol uznesením č.k. 37Er/1284/2004-18, zo dňa 29.3.2012, právoplatným 27.9.2012.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle § 44 Exekučného poriadku v znení ku dňu začatia exekúcie (1.10.2004), nebola určená lehota na rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného o zmene exekútora; podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení platnom k 1.10.2004 ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Skonštatoval, že na konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy iniciované žalobcom použil hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení v čase zisteného nesprávneho úradného postupu, v dôsledku ktorého žalobcovi podľa jeho tvrdenia vznikla škoda, t.j. znenie platné do 31.12.2012, v zmysle ktorého zodpovednosť

podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa účinnosti zákona, a na škodu spôsobenú odo dňa účinnosti zákona nesprávnym úradným postupom; zákon nadobudol účinnosť 1.7.2004. Z vykonaného dokazovania mal napokon preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V ako orgánu verejnej moci v uvedenom exekučnom konaní v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ku ktorému došlo tým, že súd v exekučnom konaní na návrh žalobcu ako oprávneného, o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v primeranej lehote.

6. Podľa súdu prvej inštancie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ich existencia musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nepostačuje len záver o pravdepodobnosti splnenia niektorej z nich. Vychádzal z toho, že nesprávny úradný postup v zmysle § 9 cit. zákona možno vykladať ako porušenie pravidiel stanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to i pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci činnosti rozhodovacej, avšak neodrážajú sa bezprostredne v obsahu vydaného rozhodnutia. Z tohto hľadiska za nesprávny úradný postup, vedúci k zodpovednosti štátu, mal za nutné považovať aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami správne vydané v stanovenej lehote (§ 44 Exekučného poriadku), prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania, to všetko za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom, teda ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Žiadny právny predpis Slovenskej republiky nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvej inštancie príčinnú súvislosť ozrejmil tak, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Zdôraznil tiež, že každá zo strán sporu nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach; žalobca musí hodnoverne preukázať tvrdenia uvedené v žalobe, inak mu nie je možné uplatnený nárok priznať. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Záverom skonštatoval, že žalobca v prejednávanej veci nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom (ktorý bol v predmetnej veci preukázaný), a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, pretože v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Tento svoj záver odôvodnil tým, že z obsahu žaloby síce vyplýva tvrdenie žalobcu, že mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti s tým, že (exekučný) súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote (v danom prípade zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora stanovená nebola s poukazom na znenie Exekučného poriadku platné ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie), ale žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že by pôvodný exekútor (aj napriek tvrdenej strate dôvery k súdnemu exekútorovi a nutnosti aktívneho usmerňovania súdneho exekútora žalobcom) objektívne nemohol, do rozhodnutia (exekučného) súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného/žalobcu, pokračovať vo vymáhaní pohľadávok (napr. rozhodnutie o pozastavení výkonu činnosti exekútora).

7. Na uvedenom základe súd prvej inštancie s poukazom na § 9 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 6 Exekučného poriadku žalobu ako nepreukázanú zamietol.

8. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.; žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný a mal by právo na náhradu trov konania, ktoré aj vo svojom vyjadrení uplatnil, ale zo spisu súd prvej inštancie nezistil žiadne trovy, ktoré by mu mali vzniknúť, preto vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

9. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietol prejednanie veci v neprítomnosti jeho právneho zástupcu pre nesplnenie podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď žalobca riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní.

10. Ďalej uviedol, že už v žalobe upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa žalobcu je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nebolo a nie je preto prípustné pokračovanie v konaní pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

11. Žalobca namietol predčasnosť rozhodnutia vo veci samej z dôvodu súbežného rozhodovania o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Nakoľko vydaním rozhodnutia vo veci samej predbehol súd prvej inštancie účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

12. K degradácii zásady kontradiktórnosti konania, porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa žalobcu v dôsledku nemožnosti vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal; rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvej inštancie vykonal, ani k prednesom a nemal možnosť vyjadriť sa k nim a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

13. V ďalšom žalobca tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný nevyjadril k podanej žalobe, mal súd prvej inštancie žalobcovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom prvej inštancie v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Ak tak neurobil a vo veci rozhodol, porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Upozornil na skutočnosť, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť procesu sa vzťahuje i na oprávnenie vyjadrovať sa k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Dodal, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

14. Uviedol, že ak žalovaný nereagoval na výzvu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd prvej inštancie rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho však súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a rozhodol vo veci samej ignorujúc § 153b O.s.p.

15. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti zamietnutia žaloby na náhradu majetkovej škody mal žalobca za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď súd prvej inštancie sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisoval ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním povinného. Úplne však ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd prvej inštancie dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda žalobcovi nevznikla. Napriek jedinečnosti skutkového základu odôvodnil súd prvej inštancie rozsudok úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva žalobcu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať vytváranie odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

16. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca chcel predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

17. V súvislosti so zamietnutím žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy namietol žalobca skutočnosť, že súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Samotný súd prvej inštancie predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek zisteniu porušenia práva toto nekonštatoval a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

18. Za irelevantné žalobca označil úvahy súdu prvej inštancie o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky zvolil, navyše keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; rovnako irelevantnými sú aj úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

19. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.7.2016 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C.s.p.).

20. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

21. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

22. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

23. Na zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvej inštancie a v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) platného do 30.6.2016 (v čase konania v prvej inštancii) súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. mohol uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti strany, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod mohol byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každej strane sporu civilného procesu za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedliteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvratiteľná (neumožňujúca strane sporu prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca strane sporu uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu,

ktorým bola odôvodňovaná žiadosť neprítomnej strany o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzoval súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

24. V predmetnej veci žalobca svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 3.2.2015, doručenú 30.1.2015, odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

25. Súd prvej inštancie konštatovaním v napadnutom rozsudku, že okrem toho, že o opätovnom návrhu žalobcu na prerušenie konania podaného z rovnakých dôvodov ako uvádzaných v návrhu (na prerušenie konania) z 8.11.2013 bolo právoplatne rozhodnuté, Ústavný súd Slovenskej republiky v prejednávanej veci rozhodol tak, že sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, čím mal za to, že odpadol aj dôvod uvádzaný žalobcom v návrhu na prerušenie konania, správne vyhodnotil žiadosť žalobcu na zrušenie či odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú opätovne (a z totožných dôvodov ako v žalobe) namietal ústavnou sťažnosťou, už bola v konaní právoplatne vyriešená Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p., keď uznesením č.k. 5NcC/139/2012-20, zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava V JUDr. Eva Mézšárosová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Nie je preto dôvodná odvolacia námietka, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca, keď žalobca v odvolaní neuviedol iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu, než v žalobe. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššej inštancie v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti žalobcu. Predmetný záver bol vyslovený aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý už v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania a prerušenie konania uznesením č.k. III. ÚS 424/2013, zo dňa 10.9.2013, ústavnú sťažnosť žalobcu v danej veci pre nedostatok právomoci odmietol. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti strán sporu. Odvolací súd uvádza, že tento postup vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a neúspešne podávaného žalobcom aj v iných konaniach), bol v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonomie korešponduje uvedený postup aj s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi stranami sporu stav právnej istoty, pri zachovaní práva protistrany na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

26. Neobstojí ani námietka žalobcu ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, keď žalobca napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo strany sporu byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Žalobca navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil mimo žaloby ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Pokiaľ potom súd prvej inštancie vykonal na pojednávaní dokazovanie navrhnuté žalobcom, pričom stranám sporu umožnil zúčastniť sa uvedeného pojednávania, na základe čoho mali možnosť oboznámiť sa s dôkazmi, vyjadriť sa k nim a prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, nedošlo jeho postupom k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a ani k odňatiu práva na spravodlivý súdny proces. V predmetnej veci súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie z vlastnej iniciatívy, ako uviedol žalobca v odvolaní, keď exekučný spis označil ako dôkaz v žalobe samotný žalobca; dokazovanie tak bolo vykonávané len na preukázanie tvrdení žalobcu a nie nad rámec jeho žaloby.

27. Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že žalobca podal množstvo žalôb, týkajúcich sa totožných strán s takmer totožným skutkovým základom. Samotný žalobca všetky žaloby a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie

poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvej inštancie vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu žalobca v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešponujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. žalobca na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného a na druhej strane že nakoľko sa žalovaný nevyjadril, mal súd prvej inštancie rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako žalobca na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

28. Nakoľko v porovnaní so súčasnou právnou úpravou zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd prvej inštancie sa vzhľadom na nedodržanie zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora správne zaoberal otázkou existencie nesprávneho úradného postupu. Preto pokiaľ ide právne posúdenie veci, má odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že postupom exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava V ako orgánu verejnej moci v exekučnom konaní v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., tým, že exekučný súd na návrh žalobcu ako oprávneného, o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v primeranej lehote (aj keď v danom prípade podľa Exekučného poriadku platného ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nebola stanovená zákonná lehota 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora).

29. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

30. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonala dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky a poznamenáva, že súd prvej inštancie nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie žalobcu, nakoľko okrem toho, že ho žalobca neoznačil, ani ho do spisu nezaložil a v zmysle § 101 ods. 2 veta druhá za bodkočiarkou O.s.p., bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne žalobca nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

31. Súd prvej inštancie preto správne uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom, keď vo vzťahu k vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom neunesol dôkazné bremeno. Nakoľko žalobca neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu totiž zatažuje žalobcu, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť

vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizik ohrozujúcich konečné vymozenie pohľadávky. Žalobca tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení žalobcu. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy strana sporu obracajúca sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jej veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových žalôb, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných žalobcov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a žalobca nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Žalobca preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v 30 dňovej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

32. V prejednávanej veci teda súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmov a nesprávnym úradným postupom).

33. Napadnutý rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces.

34. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66 eur.

35. Proti uzneseniu podal žalobca odvolanie a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť. Uviedol, že námietku zaujatosti nepodal. V žalobe uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný súd prvej inštancie vo veci nemôže konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k stranám sporu a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Súd prvej inštancie mal preto postupovať v zmysle § 12 ods. 1 O.s.p. a požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu tej istej inštancie; nejde teda o vhodnosť ale nutnosť. Ďalej žalobca uviedol, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. od poplatkov oslobodené; týka sa to poplatkov za žaloby vo veci samej, znalecké dokazovanie či návrhy na vylúčenie sudcov.

36. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie a prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p.; dospel k záveru, že ani odvolanie žalobcu voči poplatkovej povinnosti za vznesenú námietku zaujatosti nie je dôvodné.

37. Žalobca v žalobe uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov súdu prvej inštancie by porušilo jeho právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto požiadal, aby nadriadený súd prikázal predmetnú vec inému súdu, pretože sudcovia súdu prvej inštancie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k stranám sporu.

38. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca v žalobe namietol zaujatosť všetkých sudcov súdu prvej inštancie. Vznesenie námietky zaujatosti je poplatkovým úkonom (pol. 17a sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.) a jeho poplatníkom je navrhovateľ (§ 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb.). Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66 eur. K odvolacej argumentácii žalobcu treba uviesť, že nutná delegácia v zmysle § 12 ods. 1 O.s.p. bola vždy dôsledkom vylúčenia všetkých sudcov súdu v zmysle § 14 O.s.p., pričom k ich vylúčeniu mohlo dôjsť buď na základe námietky zaujatosti vznesenej stranou sporu alebo na tom základe, že samotní sudcovia sa cítia byť vo veci zaujatí. Nakoľko sudcovia súdu prvej inštancie sa vo veci necítili byť zaujatí, návrh žalobcu na nutnú delegáciu v zmysle § 12 ods. 1 O.s.p. musel byť z jeho strany podmienený vznesením námietky zaujatosti všetkých sudcov tohto súdu.

38. Konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je síce oslobodené od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30.9.2012, ale vecné oslobodenie od súdneho poplatku podľa tohto ustanovenia sa nevzťahuje na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa pol. 17a sadzobníka súdnych poplatkov. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje iba na súdny poplatok za návrh, odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30.3.2011, sp. zn. II. ÚS 124/2011).

39. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).